

kontante Penge. Dersom der virkelig forelaa en Lovbestemmelse omtrent af det Indhold: Regjeringen bemyndiges til at sælge Marmorkirken for det høist mulige Pengebeløb, som kan udbringes derfor, ligegyldigt om det sælges til Kirke eller til Slagterboder, saa vil jeg spørge, om Folkethingets Flertal virkelig vilde vedtage en Bevilling i en saadan Form (Berg: Den var for smagløs). Det smagløse ligger i, at Enhver har i sin egen Følelse en Eftjendelse af, at det vilde være uanstændigt at give en Bevilling en saadan Skikkelse, da det jo ikke kan være ligegyldigt, om Marmorkirken bliver solgt til Slagterboder eller til Kirke. Jeg vil dernæst gjøre det ærede Udvalg opmærksom paa, at naar der af Flertallets ærede Ordsfører er fremsat en saadan Paastand, som om det var Statskassen fuldstændig ligegyldig, om Marmorkirken bliver fuldført eller ikke, og om den blev anvendt til Kirke, eller om Pladsen blev brugt til Slagterboder, saa røber dette en ganske mærkelig Opfattelse af Statskassens Forhold til de forskjellige Statsinteresser, som den skal værne om. Naar det kommer til at foreligge, som navnlig Flertallet jo saa ofte har bragt frem og vistnok ogsaa i Fremtiden vil bringe frem, nemlig Spørgsmaalet om Kirkemidlernes Optagelse paa Finantsloven, vil jeg spørge, om vi da kunne være tjente med, at man hævder den Paastand, at det er Statskassen aldeles uvedkommende, hvorledes Kirkens Interesser varetages. Dersom man betragter Statskassen som en Træstase, hvor det i Virkeligheden kun gjaldt om at sørge for Rassen, medens man ikke tænkte paa det, som var dens egentlige Hensigt og Formaal, saa kan jeg forstaa det; men naar man betragter Statskassens Interesse i alle de Formaal, hvorfor den eksisterer, og til hvis Opretholdelse man navnlig anvender Statskassens Midler, saa kunne vi umulig hævde den Paastand, at det er ligegyldigt, om Statens Midler anvendes saaledes, at de komme gavnlige offentlige Institutioner til Nytte eller ikke. Derfor tror jeg, at denne Paastand fra Flertallets Side umulig vil kunne holde Stik. — Lige saa lidt kan den holde Stik, naar der siges, at man ved den Maade, hvorpaa Salget har fundet Sted, har bortkøbt store Midler til Rjøberen — man taler endog om $\frac{1}{2}$ Million Kr. Man tager den Gjenstand, hvorom Handelen har dreiet sig, til en Værdi af 700,000 Kr., men der foreligger Intetfomhelst, hvorpaa det ærede Udvalg kan begrunde denne Lagation. Derimod foreligger der i Folkethingets tidligere Beslutninger temmelig afgjørende Beviser for, at selve Folkethinget aldrig nogenstunde har tænkt sig, at Marmorkirken eller Grunden, hvorpaa den staa, skulde udbringes til et saadant Beløb. Se vi saaledes paa Finantsloven fra 1870—71, da staa der optaget den Sum, som man antager kontant vil kunne indkomme ved Salget af det kongelige Somagasin,

Civiletatens Materialgaard, Frederiks Kirkeplads og den derpaa værende Ruin, Enighedsværn, Kvæsthusgadens Kaserne, Fæstningens Materialgaard og andre Eiendomme, nemlig 82,000 Rd. Folkethinget har altsaa været selv med til at tagere disse 6 Eiendomme, hvoraf Frederikspladsen med Ruin kun er en enkelt Del, og har selv været med til at tagere det kontante Beløb, der kunde indkomme i Statskassen i Aarets Løb, og det blev anslaaet til 82,000 Rd. (Berg: Det er en stor Misforstaaelse!). Det er ingen Misforstaaelse, thi det staa i Finantsloven. Naar de Herrer selv havde urgeret, at der ved Salget af en saadan Værdi som Marmorkirken og den dervedværende Grund maatte stilles antagelig Sikkerhed for Opfyldelsen af den Forpligtelse, som Rjøberen havde paataget sig, og den almindelige Maade, hvorpaa en saadan Garanti stilles — det maa jo de Herrer som praktiske Forretningsmænd vide, sker ved at yde saa store Afdrag i Rjøbesummen, at selv om en Del af Rjøbesummen forrentes, vil der dog i Afdragene ydes en Sikkerhed for den uopfyldte Del af Betingelserne, saa vil jeg spørge de Herrer om, naar der ved 6 Handler, hvoraf Marmorkirken og dens Grund udgjør den ene Hænder, ikke forudsættes at komme en større Indtægt ind i Statskassen end 82,000 Rd. (Stemmer: I Aarets Løb!) — ja, i Aarets Løb — jeg siger, naar der forudsættes, at Marmorkirkens Salg skulde ske i Aarets Løb, maa det ogsaa forudsættes, at der ydes Garanti for Opfyldelsen af de Betingelser, under hvilke Kirken sælges; men den Garanti, som kunde ligge i den Sum, der var Tale om, kan ikke have haft nogen Betydning, naar Beløbet for Marmorkirkens Salg virkelig skulde have udgjort 700,000 Kr., da dog den indbetalte Sum maa staa i Forhold til paatagne Forpligtelser. Altsaa siger jeg, i selve denne Post ligger det klart, at man ikke den Gang havde tænkt sig, at Marmorkirken og dens Grund skulde kunne udbringes til Fordel for Statskassen til en Sum som den, der nu er Tale om, 700,000 Kr., thi da vilde det Beløb af 82,000 Rd. være aldeles forsvindende, saa meget mere, som der deri kun kunde være indeholdt en Del for Marmorkirkens Vedkommende. — Jeg formener altsaa, at denne Paastand er aldeles uholdbar, og naar man endog har fremsat den i en saadan Skikkelse, at der var skænket Statsraad Dietgen ved denne Handel 500,000 Kr. i den Grund, hvorpaa Marmorkirken staa, saa synes mig Urimeligheden i denne Paastand at være saa indlysende, at man neppe engang behøver at pege paa den, tilmed naar det er givet i Kontrakten, at Grunden saavelsom Kirkeruinen ikke var til Rjøberens Disposition. Han skal jo nemlig levere baade Grunden og Kirkeruinen, efter at den er fuldført paa en med Kunstens Krav stemmende Maade, tilbage til Staten. Man kan altsaa ikke sige, at det er en Gave, hvad der aldrig har været til